

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 grudnia 2016 roku

Sąd Rejonowy w Słupsku XIV Wydział Karny w składzie:

Przewodnicząca: SSR Joanna Hetnarowicz - Sikora

Protokolant: Paulina Szostakiewicz

przy udziale Prokuratora: ---

po rozpoznaniu w dniu 22 grudnia 2016 roku sprawy

A. L. (L.)

syna R. i B. z d. R.

urodzonego (...) w O.

oskarżonego o to, że:

w dniu 3 lutego 2016 r. w S. przy ul. (...) I 3/1 wbrew przepisom ustawy posiadał znaczną ilość substancji psychotropowej w postaci amfetaminy o wadze 6,27 grama netto oraz środek odurzający w postaci marihuany o wadze 4,74 grama netto,

tj. o czyn z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii

1. uznaje oskarżonego **A. L.**, w ramach zarzucanego mu oskarżeniem czynu, za winnego tego, że w dniu 3 lutego 2016 r. w S. przy ul. (...) I 3/1 wbrew przepisom ustawy posiadał substancję psychotropową w postaci amfetaminy o wadze 6,27 grama netto oraz środek odurzający w postaci marihuany o wadze 4,74 grama netto, który to czyn kwalifikuje jako występki z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, i za jego popełnienie na podstawie art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii przy zast. art. 37 b k.k. skazuje oskarżonego na karę **2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności** oraz karę **10 (dziesięciu) miesięcy ograniczenia wolności**, na podstawie art. 34 § 1a pkt 1 k.k. i art. 35 § 1 k.k. zobowiązując oskarżonego do wykonywania w tym okresie nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne **w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin w stosunku miesięcznym**;

2. na podstawie art. 70 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzeka przepadek środka odurzającego w postaci marihuany i substancji psychotropowej w postaci amfetaminy, opisanych bliżej w wykazie dowodów rzeczowych i śladów kryminalistycznych nr I/132/16/N pod poz. 1 i 2 (k. 23 akt), nakazując jego zniszczenie przez Komendę Wojewódzką Policji w G.;

3. na podstawie art. 44 § 2 k.k. orzeka przepadek dowodów rzeczowych w postaci woreczka strunowego, w którym uprzednio znajdowała się amfetamina oraz pustego pudełka, w którym uprzednio znajdowała się marihuana, opisanych bliżej w wykazie dowodów rzeczowych i śladów kryminalistycznych nr II/24/16/P pod poz. 3 i 4 (k. 40 akt), nakazując ich zniszczenie;

1. na podstawie art. 63 § 1 i § 5 k.k. zalicza oskarżonemu na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie, tj. okres zatrzymania od dnia 03 lutego 2016 r. (godz. 17:25) do dnia

04 lutego 2016 r. (godz. 14:20), przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności jest równy jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

2. na podstawie art. 627 k.p.k. i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa **koszty sądowe w wysokości 779,13 zł (siedemset siedemdziesiąt dziewięć złotych i 13/100)**, w tym wymierza mu opłatę w wysokości 180 zł (sto osiemdziesiąt złotych).

Sygn. akt XIV K 550/16

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

A. L. ma 25 lat. Posiada wykształcenie gimnazjalne – brak wyuczonego zawodu. Jest bezrobotny, podejmuje się prac dorywczych. Majątku większej wartości nie posiada. A. L. jest żonaty, nie posiada nikogo na utrzymaniu.

A. L. nie był leczony psychiatrycznie ani odwykowo.

A. L. był karany za posiadanie znacznej ilości środków odurzających, a także za czyny z art. 286 § 1 k.k., art. 278 § 1 k.k. i art. 158 § 1 k.k.

W dniu 3 lutego 2016 r. w S. w mieszkaniu przy ul. (...) I 3/1 funkcjonariusze Policji zatrzymali A. L.. W toku przeszukania funkcjonariusze ujawnili posiadane przez A. L.: substancję psychotropową w postaci amfetaminy o wadze 6,27 grama netto oraz środek odurzający w postaci marihuany o wadze 4,74 grama netto.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonego A. L. k. 22, protokół zatrzymania osoby k. 2, protokół przeszukania osoby k. 4-5, 6-7, protokół użycia testera narkotykowego k. 9, komisyjne przeważenie środków odurzających k. 10-11, 13-14,

Następujący stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie następujących dowodów:

- wyjaśnień oskarżonego A. L. (k. 20-22);
- opinii kryminalistycznej z zakresu badań chemicznych nr (...) (k. 47-49);
- pozostałego materiału dowodowego w postaci dokumentów ujawnionych w toku rozprawy głównej (k. 73)

Oskarżony A. L. nie był słuchany w toku rozprawy głównej z uwagi na swoje niestawiennictwo pomimo prawidłowego zawiadomienia o terminie rozprawy. Słuchany w toku postępowania przygotowawczego (k. 20-22) przyznał się do winy i wskazał jedynie, że posiadane przez niego środki odurzające należały do niego i miał zamiar je sam zażyć. Zaprzeczył przy tym aby chciał je komuś sprzedawać.

Sąd zważył, co następuje:

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie budził wątpliwości fakt popełnienia przez oskarżonego zarzucanego mu czynu, przy czym na podstawie stwierdzonych okoliczności jego popełnienia Sąd zakwalifikował to przestępstwo jako czyn zabroniony w formie podstawowej wskazanej w art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, nie znajdując podstaw do przypisania oskarżonemu formy kwalifikowanej tego przestępstwa, a zatem – modyfikując w tym zakresie zarzut oskarżenia wskazujący na kwalifikację z art. 62 ust. 2 ww. ustawy.

Wskazać trzeba, że oskarżony nie złożył wyjaśnień przed Sądem, w konsekwencji czego Sąd odczytał na rozprawie wyjaśnienia oskarżonego złożone na etapie postępowania przygotowawczego. Znamienne, że A. L. przyznał się do posiadania znalezionych przy nim środków odurzających i substancji psychotropowych, wskazując, iż wymienione substancje zabronione należały do niego i były przeznaczone na jego własny użytek, natomiast żadną miarą nie były

przeznaczone do sprzedaży. Sąd – wobec braku dowodów przeciwnych - wyjaśnienia owe uznał za zgodne z prawdą, opierając na nich ustalenia stanu faktycznego. Twierdzenia oskarżonego są bowiem jasne i spójne z dowodami z dokumentów przedstawionych przez oskarżyciela.

Jako miarodajną Sąd ocenił także opinię kryminalistyczną z zakresu badań chemicznych nr (...) (k. 47-49). Opinia ta jest pełna i jasna. Zawiera ona zawiera tezy odpowiadające na wszelkie istotne dla sprawy kwestie. Tezy te poparte są należyтым uzasadnieniem wypływającym z wiedzy i doświadczenia specjalistycznego biegłych. Brak jest podstaw do kwestionowania tej opinii. Sąd nie dopatrywał się w powyższej opinii żadnych nieścisłości lub sprzeczności. Biegli sporządzili opinię w sposób wyczerpujący, zupełny oraz czytelny. Opinia ta nie została zakwestionowana przez którąkolwiek ze stron. Z opinii tej wynika przy tym w sposób kategoriyczny, że substancja stała w postaci proszku barwy białej o masie 5,81 g zawiera amfetaminę w postaci soli. Jedną porcję handlową tego narkotyku (tzw. działkę) może stanowić 0,08 g – 0,12 g substancji zawierającej amfetaminę w postaci soli. Z opinii wynika także, że susz roślinny barwy zielono – brązowej o masie 4,68 g jest zielem konopi innych niż włókniste, a jedną porcję handlową tego narkotyku (tzw. działkę) może stanowić 0,30-1,00 g konopi (tzw. marihuany).

Sąd dał również wiarę pozostałym dowodom zgromadzonym w sprawie, w tym zaliczonym w poczet materiału dowodowego dowodom z dokumentów albowiem sporządzone zostały przez osoby bądź organy do tego uprawnione, a żadna ze stron nie kwestionowała ich prawdziwości.

Dowody zgromadzone w sprawie, rozpatrywane we wzajemnym powiązaniu, pozwoliły na uznanie, iż oskarżony A. L. w dniu 3 lutego 2016 r. w S. przy ul. (...) I 3/1, wbrew przepisom ustawy, posiadał substancję psychotropową w postaci amfetaminy o wadze 6,27 grama netto oraz środek odurzający w postaci marihuany o wadze 4,74 grama netto.

W następstwie ustalenia stanu faktycznego sprawy Sąd przystąpił do subsumpcji przypisanego oskarżonemu zachowania pod określoną przepisami prawa normę prawną. W tym celu należało wskazać i wyjaśnić podstawy prawne inkryminacji nielegalnego posiadania środków odurzających lub substancji psychotropowych, którą to materię reguluje ustawa z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, zawierając przepisy karne inkryminujące zachowania niezgodne z treścią tej ustawy.

I tak zgodnie z treścią art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U z 2005 roku, Nr 179, poz. 1485 z późn. zm.) działa bezprawnie ten, kto wbrew przepisom ustawy posiada środki odurzające lub substancje psychotropowe. Działanie przestępcze, o którym mowa w art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U z 2005 roku, Nr 179, poz. 1485 z późn. zm.) polega na niezgodnym z ustawą posiadaniu środków odurzających lub substancji psychotropowych, to jest środków i substancji wymienionych w załączniku do tejże ustawy. Posiadanie jest stanem polegającym na faktycznym władztwie nad daną rzeczą. Może być wykonywane bezpośrednio, jak i za pośrednictwem innej osoby. Pojęcie posiadania jest szerokim pojęciem i oznacza każde, choćby nawet krótkotrwałe, faktyczne władztwo nad rzeczą.

Z kolei typem kwalifikowanym powyższego przestępstwa jest przestępstwo wskazane w art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U z 2005 roku, Nr 179, poz. 1485 z późn. zm.). Polega ono na niezgodnym z ustawą posiadaniu środków odurzających lub substancji psychotropowych w znacznej ilości. Brak jest przy tym legalnej definicji znacznej ilości takich środków.

Przekładając powyższe rozważania na grunt zarzutu oskarżenia wskazać należy, że oskarżony wypełnił swoim zachowaniem dyspozycję z art. 61 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Oskarżony bowiem posiadał – mając do własnej dyspozycji i na własne potrzeby – środki odurzające w postaci marihuany w ilości 4,74 grama netto oraz substancję psychotropową w postaci amfetaminy w ilości 6,27 grama netto.

Podkreślić należy, że Sąd nie podzielił stanowiska oskarżyciela publicznego wyrażonego w akcie oskarżenia, iż A. L. posiadał środki odurzające i substancje psychotropowe w znacznej ilości. Zdaniem Sądu ustalenie „znacznej ilości” środków odurzających zależy od okoliczności konkretnej sprawy i musi być każdorazowo dokonywane przez sąd ją rozpoznający. Znaczna ilość narkotyków to taka, która wystarcza do jednorazowego odurzenia się co najmniej

kilkudziesięciu osób. W orzekaniu co do znacznej ilości narkotyku nie jest przy tym istotny rodzaj środka czy jego przeznaczenie. Zauważyć też trzeba, że orzecznictwo sądów powszechnych wielokrotnie wskazywało – czyniąc z tego stanowiska pogląd szeroko wykorzystywany w praktyce orzeczniczej – iż, miarą "znaczności" w rozumieniu art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. Nr 179, poz. 1484) może być także stosunek ilości określonych środków do potrzeb jednego człowieka uzależnionego od tych środków. Jeżeli zatem przedmiotem czynu jest taka ilość tych środków, która mogłaby zaspokoić tego rodzaju potrzeby co najmniej kilkudziesięciu uzależnionych, to wtedy należy przyjąć, że jest tych środków znaczna ilość (porównaj: wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu - II Wydział Karny z dnia 30 kwietnia 2015 r., sygn.. akt II AKa 79/15, LEGALIS nr 1245751; wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu - II Wydział Karny z dnia 27 lutego 2015 r., sygn.. akt II AKa 30/15, LEGALIS numer 1213477; wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu - II Wydział Karny z dnia 9 lipca 2014 r., sygn.. akt II AKa 184/14, numer (...); wyrok Sądu Najwyższego - Izba Karne z dnia 7 maja 2013 r., sygn.. akt III KK 25/13, publ. OSNKW 2013 nr 9, poz. 73, str. 1, L., www.sn.pl, Biul. SN 2013 nr 9, Biul. SN Pr. Kar. 2013 nr 6, KZS 2013 nr 9, poz. 73, KZS 2014 nr 4, poz. 24). Zauważyć trzeba, że konkretyzacja wymienionego powyżej stanowiska dokonywana w poszczególnych orzeczeniach sądów powszechnych na terenie kraju zmierza w kierunku ustalenia granicy pomiędzy posiadaniem substancji psychotropowych i środków odurzających a posiadaniem ich w znacznej ilości na poziomie obiektywnego zagrożenia dla co najmniej kilkudziesięciu osób w wypadku zażycia narkotyków. Jakkolwiek przy tym sądy powszechne skłaniając się ku przyjęciu znacznej ilości narkotyków w przypadku posiadania ich w ilościach niezaprzeczalnie handlowych, o tyle Sąd Najwyższy mianem ilości znacznej obejmuje także posiadanie narkotyków w ilościach mniejszych. I tak z jednej strony zatem – w wyroku z dnia 06.11.2003 r. (II AKa 56/03) Sąd Apelacyjny w Katowicach stwierdził, że "skoro w praktyce spotyka się przemyt narkotyków w dziesiątkach kilogramów czy nawet w tonach (na statkach) i niewątpliwie takie ilości należy określać jako znaczne, to nie sposób przyjąć, że ilości określone w gramach (144 gramy) są też znaczną ilością o której mowa w ustawie". Podobne stanowisko zajął Sąd Apelacyjny w Krakowie w wyrokach z dnia 31.08.2005 r., II AKa 167/05 i z dnia 30.05.2007 r., II AKa 85/07, uznając, że znaczna ilość środków odurzających lub substancji psychotropowych to taka, która wystarczy do odurzenia jednorazowo kilkudziesięciu tysięcy osób. Sąd Apelacyjny w Krakowie w wyroku z dnia 25.10.2006 r. (II AKa 205/06) za znaczną ilość narkotyków uznał także np. 200 gramów amfetaminy. Z drugiej zaś strony – Sąd Najwyższy prezentuje w zasadzie jednolite stanowisko co do interpretacji pojęcia "znacznej ilości" środków odurzających lub substancji psychotropowych. W wyroku z dnia 01.03.2006 r., II KK 47/05 Sąd Najwyższy stwierdził, że miarą "znaczności" w rozumieniu art. 48 ust. 2 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. z 1997 r. Nr 75, poz. 468 ze zm.), jak i z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. Nr 179, poz. 1484) może być także stosunek ilości określonych środków do potrzeb jednego człowieka uzależnionego od tych środków. Jeżeli zatem przedmiotem czynu jest taka ilość tych środków, która mogłaby zaspokoić tego rodzaju potrzeby co najmniej kilkudziesięciu uzależnionych, to należy przyjąć, że jest tych środków znaczna ilość (OSNKW 2/2006 r. poz. 57). Stanowisko takie Sąd Najwyższy podtrzymał w kolejnych swoich orzeczeniach (patrz postanowienie z dnia 1 lutego 2007 r. III KK 257/06, wyrok z dnia 10 czerwca 2008 r. III KK 30/08, postanowienie z dnia 23 września 2009 r. I KZP 10/09). W znaczącej większości stanowisko takie znajduje także aprobatę w doktrynie (tak między innymi M. B., W. R.: Pozakodeksowe prawo karne, T. K., W - wa 2002 r., C. H. (...), s.274; T.L. C., M. M.: Ustawa o przeciwdziałaniu narkomanii. K., W - wa 2000 r., s.305).

Sąd orzekający w niniejszej sprawie co do zasady podziela stanowisko wyrażone przez Sąd Najwyższy z zastrzeżeniem, iż miarą "znaczności" w rozumieniu art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. Nr 179, poz. 1484) może być także stosunek ilości określonych środków do potrzeb jednego człowieka uzależnionego od tych środków. Skoro bowiem jednym z rudymentów zasady zaufania obywatela do państwa i stosowanego przez nie prawa jest to, że obywatel może zakładać, iż treści obowiązującego prawa są dokładnie takie, jak to zostało ustalone przez sądy, zwłaszcza gdy ustalenie to zostaje dokonane przez Sąd Najwyższy, bo Sąd Najwyższy jest powołany do zapewnienia w ramach sprawowanego nadzoru jednolitości orzecznictwa sądów powszechnych, to i w badanej sprawie nie można podzielić poglądu, że 6,27 grama amfetaminy oraz 4,74 grama marihuany łącznie stanowi znaczną ilość.

Z całą mocą podkreślić trzeba, iż z posiadanych przez oskarżonego ilości narkotyków nie sposób było uzyskać ilości porcji większych niż 100 łącznie dla obu tych substancji - przyjmując minimalną ilość każdej z tych substancji

potrzebną do potraktowania jej jako porcji handlowej, a także ilości większej niż 60 porcji łącznie – przyjmując wartości maksymalne graniczne niezbędne dla stwierdzenia, iż mamy do czynienia z jedną porcją handlową narkotyku. Z uwagi bowiem na minimalną wielkość porcji użytkowych narkotyków, tj. dla amfetaminy 0,08 grama i dla marihuany 0,3 grama (vide opinia kryminalistyczna z k. 47-49 akt), z zabezpieczonej ilości narkotyków można przyrządzić odpowiednio 78 porcji amfetaminy i 16 porcji marihuany. Z kolei biorąc pod uwagę wartości maksymalne graniczne niezbędne dla stwierdzenia, iż mamy do czynienia z jedną porcją handlową narkotyku - określone dla amfetaminy na 0,12 g i dla marihuany na 1 g (vide opinia kryminalistyczna z k. 47-49 akt), odpowiednio z posiadanej przez A. L. ilości można sporządzić 52 porcje handlowe amfetaminy i 5 porcji handlowych marihuany. Nie sposób jest zatem przyjąć, że wymienione ilości dawały możliwość jednoczesnego zaspokojenia potrzeb co najmniej kilkudziesięciu osób uzależnionych.

Już tylko na marginesie zauważyć trzeba, że jeśli rozważy się na ilość porcji handlowych tych narkotyków, przyjmując ilość porcji na poziomie przeciętnie funkcjonującym w sprzedaży detalicznej, tj. na poziomie 0,5 grama dla amfetaminy i 0,5-1 gram dla marihuany, to ustalić należy, że posiadane przez oskarżonego narkotyki stanowią jedynie ok. 12 porcji dilerskich amfetaminy i niecałe 5-10 porcji marihuany.

Pamiętać także trzeba, że rozumienie znacznej ilości narkotyków w polskim prawie karnym powinno być skorelowane z rozumieniem tego terminu w prawie i orzecznictwie Unii Europejskiej. Zauważyć należy, że jakkolwiek decyzja ramowa Rady UE (...) / (...) z dnia 25 października 2004 roku ustanawiająca minimalne przepisy określające znamiona przestępstw i kar w dziedzinie nielegalnego handlu narkotykami (Dziennik Urzędowy UE nr L 335/8 z 2004 roku) nie zdefiniowała pojęcia znacznej ilości narkotyków, to jednak do pojęcia tego w swej treści się odnosi. Samo pojęcie zaś poddawane jest analizie między innymi w treści Sprawozdania Komisji w sprawie wykonania decyzji ramowej Rady (...) / (...) ustanawiającej minimalne przepisy określające znamiona przestępstw i kar w dziedzinie nielegalnego handlu narkotykami [(...) (2009) (...)], ale też raporcie na temat roli ilości narkotyków dla penalizacji przestępstw narkotykowych sporządzonym przez (...) Centrum (...) od Substancji Psychoaktywnych ((...) w L.), a dostępnym na stronie [http://www.emcdda.europa.eu/html. \(...\) .html](http://www.emcdda.europa.eu/html. (...) .html). Z analizy obu tych dokumentów wynika, iż znaczna ilość narkotyków to taka, która jest wystarczająca do jednorazowego odurzenia kilkuset osób. Jakkolwiek przy tym Państwa Członkowskie mają pełną swobodę w kształtowaniu polityki kryminalnej w zakresie kryminalizacji przestępstw narkotykowych ponad wymagane decyzją Rady UE minimalne standardy, to jednak – zdaniem Sądu orzekającego w niniejszej sprawie – zasadnym jest odwołanie się w tym miejscu do rozumienia pojęcia znacznej ilości narkotyków w innych krajach UE, jako że z analizy owej wynika, iż znaczna ilość narkotyków to taka, która w oczywisty sposób wykracza poza ramy posiadania substancji psychoaktywnych przez jedną osobę na własne potrzeby.

Podsumowując Sąd uznał, iż oskarżony posiadał środki odurzające w ilości nie pozwalającej uznać ich jako znacznej ilości. Skutkiem tego jest przypisanie oskarżonemu popełnienie przestępstwa z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

Przystępując do wymiaru kary, wskazać trzeba, że Sąd miał na względzie dyrektywy jej wymiaru opisane w art. 53 i 58 § 1 k.k., w tym przede wszystkim wychowawcze działanie kary oraz cele zapobiegawcze wyrażające się w dążeniu do wyeliminowania u oskarżonego zachowań godzących w przyjęty porządek prawny, a mających swe źródło przyczynowe w lekceważącym podejściu do norm i zakazów obowiązujących w społeczeństwie.

Wymierzając karę, Sąd uwzględnił wszystkie okoliczności łagodzące i obciążające po stronie oskarżonego. W zakresie okoliczności łagodzących Sąd uznał złożenie przez oskarżonego spójnych i wiarygodnych wyjaśnień. Wśród okoliczności obciążających, należy wskazać dotychczasową karalność w tym również za przestępstwo posiadania znacznej ilości substancji psychotropowych.

Z uwagi na powyższe Sąd na podstawie art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 37b k.k. wymierzył oskarżonemu A. L. karę **2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności** oraz karę **10 (dziesięciu) miesięcy ograniczenia wolności**, na podstawie art. 34 § 1a pkt 1 k.k. i art. 35 § 1 k.k. zobowiązując oskarżonego do

wykonywania w tym okresie nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne **w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin w stosunku miesięcznym.**

W ocenie Sądu, taka konstrukcja kary izolacyjnej z nie izolacyjną pozwoli na odczucie negatywnych konsekwencji kary izolacyjnej przez oskarżonego w stopniu pozwalającym na refleksję nad swoim postępowaniem, a konsekwencje kary prac społecznych pozwolą na utrwalenie tejże refleksji. Nadto orzeczona kara – będąca adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynu i do stopnia zawinienia sprawcy - osiągnie pokładane w niej cele w zakresie oddziaływania społecznego i wpłynie wychowawczo i zapobiegawczo wobec oskarżonego na przyszłość, stanowiąc nadto czynnik kształtujący świadomość prawną społeczeństwa i informując o normach sankcjonowanych oraz karach orzekanych za ich naruszenie.

Na podstawie art. 70 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii Sąd miał obowiązek orzec przepadek środka odurzającego w postaci marihuany i substancji psychotropowej w postaci amfetaminy, opisanych bliżej w wykazie dowodów rzeczowych i śladów kryminalistycznych nr I/132/16/N pod poz. 1 i 2 (k. 23 akt), nakazując jego zniszczenie przez Komendę Wojewódzką Policji w G..

Z kolei na podstawie art. 44 § 2 k.k. Sąd uznał za celowe orzeczenie przepadku dowodów rzeczowych w postaci woreczka strunowego, w którym uprzednio znajdowała się amfetamina oraz pustego pudełka, w którym uprzednio znajdowała się marihuana, opisanych bliżej w wykazie dowodów rzeczowych i śladów kryminalistycznych nr II/24/16/P pod poz. 3 i 4 (k. 40 akt), nakazując ich zniszczenie.

Na podstawie art. 63 § 1 i § 5 k.k. Sąd zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie, tj. okres zatrzymania od dnia 03 lutego 2016 r. (godz. 17:25) do dnia 04 lutego 2016 r. (godz. 14:20), przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności jest równy jednemu dniowi kary pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 627 k.p.k. i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa **koszty sądowe w wysokości 779,13 zł (siedemset siedemdziesiąt dziewięć złotych i 13/100)**, w tym wymierzył mu opłatę w wysokości 180 zł (sto osiemdziesiąt złotych), uznając iż ich uiszczenie nie będzie nadmiernym obciążeniem finansowym dla oskarżonego.

S., dnia 18 stycznia 2017 roku

Sędzia Sądu Rejonowego w Słupsku

Joanna Hetnarowicz-Sikora

Sygn. akt XIV K 550/16

Z:

1. odnotować
2. doręczyć odpis wyroku wraz z uzasadnieniem PR w S. wraz z aktami;
3. z wpływem lub za 21 dni

18.01.2017 r.